

ἐνθουσιάζεσθε πολλῷ. Ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε ἄξιος ἵσως πάσης τῆς ὑπολήψεως σας· συλλογίσθητε ὅμως πόσον εἶνε μακρὰν...

— Μακρὰν!... ὦ, ὄχι, κυρία! ἀνέκραξαν ἡ νεῖνις μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδαιότητος ἐπωφελομένη τῆς φράσεως. Ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται νὰ εἶνε μακρὰν, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς Βαλενσιέννην καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς Ἀγίον Γισλανόν. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς βαδίζει κατὰ τοῦ Μόνς· ὁ κύριος Λαβερνή ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸ Μόνς ἀπέχει δύο λεύγας ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἔστω, κόρη μου· ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε εἰς τὸν στρατὸν, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀναλογιζομένη πόσαι συμφοραὶ ἤπειλυσαν τοὺς δύο ἐκείνους νέους πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἀλλ' εἰς ἀξιωματικὸς εὕρισκεται διαρκῶς ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον ἐν πολιορκίᾳ, ὅλην δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἀνατίθετε εἰς τὸν φίλον σας, μία βολὴ τουφεκίου δύναται νὰ ἐκμηδενίσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς νὰ ἤθελεν ἡ σύμπτωσης νὰ δικαιώσῃ τὴν μαρκησίαν, φοβερὰ ἔκρηξις ἐκλόνησε τὸ ἔδαφος, προσερχομένη ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔκειτο τὸ Μόνς.

Αἱ δύο γυναῖκες ὠχρίασαν καὶ ἀκουσίως ἔσφιγγαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπίσης ἐσκέφθην, ἐπανέλαβεν ἡ νεῖνις. Τὸ ἐσυλλογίσθην σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτε ἤκουσα τοὺς πρώτους κρότους τῶν τηλεβόλων. Ἐσυλλογίζομην ὅτι μία βολὴ ἵσως ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἤκουα εἶχε θανατώσει ἐκεῖνον, ὃν ἀγαπῶ· τότε δὲ μὲ κατέλαβε παραφροσύνη, ἐλθισμόνησα τὰ πάντα καὶ ἤθελα νὰ τρέξω εἰς Μόνς. Αἱ μοναχαὶ μὲ ἀνεχαίτισαν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤθελα νὰ ριθῶ· τότε δὲ μ' ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου οὐδὲν ἤκουον πλέον. Ἀλλὰ τί μὲ μέλει διὰ τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου ἢ διὰ τὴν σιγὴν; εἶχα λάβει ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου. Μόλις θὰ ἐμάνθῃαν τὸν θάνατον τοῦ κυρίου Λαβερνή, διότι πιστεύσατέ με, κυρία, πρὶν ἀποθάνῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ πέμψῃ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἀποχαριτισμὸν, εὐθὺς τότε...

— Τότε; . . εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Θ' ἀπέθνησκα, κυρία, κ' ἐγώ.

— Ταλαίπωρος νέα! Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπιτρέπει.

— Εἶμαι ὀρφανή, εἶμαι ἐγκαταλελειμμένη, θὰ γείνω ἄθεος, ἂν ὁ Θεὸς μοῦ πέμψῃ αὐτὴν τὴν συμφορὰν· θὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς μοῦ ἐμπνέει τὴν ἀπελπίσιν.

— Βλασφημεῖτε, κόρη μου. . . Προκαλεῖτε τὸν Θεόν! . .

— ὦ, ὄχι! Ἀμύνομαι κατὰ τῆς δυστυχίας. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐγκαρτέρησις, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑποταγή, τὴν ὁποίαν βλέπετε εἰς ἐμέ, ἐπῆλθεν ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπερίμενα, χωρὶς νὰ παραπενοθῶ, διότι ὁ κύριος Λαβερνή δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ πού ἦμην περιωρισμένη. Ἐφρόνουν πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν φίλον μου τὸ ὄνομα τοῦ μοναστηρίου, ἐνθα μὲ περιόρι-

σεν. Πόσας θανασίμους ὥρας διήλθον! Τέλος πάντων ὦρισα ἐν τέρμα, ἔταξα προθεσμίαν ἐνὸς μηνὸς ὅπως ἀναμένω καὶ ὑποφέρω. Τὴν προτεραιάν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ μὴν ἔληγεν, εἶδα ἐν Βαλενσιέννῃ τὸν κύριον Λαβερνή, ὅστις μὲ εἶδεν ἐπίσης. Ἀλλοὶ ἂς ἀποκαλέσωσι τὸ τοιοῦτο σύμπτωσιν. Ἐγὼ τὸ ἀποκαλῶ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχω πεποιθήσιν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἰδοὺ! πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ κύριος Γεράρδος ἐπανέυρε τὰ ἔχνη μου· πρέπει νὰ μὲ ἀναζητῇ· πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἤδη τὴν ἀφίξίν μου εἰς Ἀγίον Γισλανόν. Ἰσως τὸν ἐμποδίζει ἡ ὑπηρεσία του. . . ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ ἐπληρώθῃ πιθανὸν ν' ἀπέθανεν! ὦρισα ὁκτὼ ἡμέρας ὅπως ἀναμένω, κυρία. Ἐὰν ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν δὲν λάβω εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν μοῦ γράψῃ, ἢ δὲν παραγγείλῃ νὰ μοῦ γράψωσιν, ἢ δὲν στείλῃ τὸν Βελαιρ. . . γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτός, κυρία; εἶνε ὁ ἄλλος φίλος μου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος νέος, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα, ὅστις ἀναρριχᾶται εἰς τὰ τεῖχη καὶ φονεῖ τοὺς γίγαντας διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ, ἐάν, λέγω, ὁκτὼ ἡμέρας παρέλθῃσι χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς ἐμέ καμμίαν εἰδήσιν, σημεῖον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀπέθανεν ἢ μὲ ἐλθισμόνησεν, ὅπως μὲ ἠπειλῆτε πρὸ ὀλίγου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ πράξω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θ' ἀπέλθω ἐξ αὐτοῦ!

— ὦ! μὲ τρομάζετε, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐγειρομένη καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνιέτταν, διατείνεσθε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ καὶ μοῦ ὁμιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Πρέπει τῷ ὄντι πολὺ νὰ σὰς ἀγαπῶ, πιστεύσατέ με, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεῖνις μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, πρέπει νὰ ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ σὰς ὁμιλῶ μὲ τόσην εὐκρίνειαν.

— Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἐπιστολαὶ δὲν δύνανται νὰ φθάσουν ἕως ἐδῶ, ὅτι δὲν εἰσέρχονται ἄνδρες, ὅτι ὅλα τὰ τεῖχη δὲν εἶνε εὐκόλα πρὸς ἀνάβασιν, ὅπως τὸ ἀγῆρον τῶν πύξων, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου μοὶ περιεγράψατε καὶ ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή πιθανὸν νὰ μὴ ἔχῃ πλέον εἰς τὴν διαθεσὶν τοῦ ἀνθρώπου ἀφωσιωμένον ὡς τὸν Βελαιρ. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ πολιορκία ἐξακολουθεῖ· ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶνε ἀπησχολημένος ἡμέραν καὶ νύκτα, σκέπτεται περὶ ὑμῶν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ σὰς τὸ καταστήσῃ γνωστόν. Ὁκτὼ ἡμέραι, δέκα, δεκαπέντε ἵσως, πιθανὸν νὰ παρέλθῃσι τοιοῦτοτρόπως. . . θὰ διαπράξετε ἀμάρτημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐὰν καταστρέψετε τὸ πλᾶσμα του, θὰ προσηνέσετε θανάσιμον λύπην εἰς τὸν φίλον σας, ἐὰν τὸν ἐγκαταλείψετε διὰ παντός! . . Τί λέγω; . . θὰ καταστήσετε εἰς αὐτὸν μισητὴν καὶ αὐτὴν τὴν μνημὴν σας, διότι θὰ λυπῆται διὰ τὸν θάνατόν σας, τοῦ ὁποίου σεῖς καὶ μόνη θὰ εἰσθε ἡ αἰτία. ὦ, ὄχι! δὲν θὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτο. Δὲν τὸ θέλω, σὰς τὸ ἀπαγορεύω! Σὰς ἀπαντῶ μὲ τοὺς ἰδίους λόγους σας, περιμένετε, ὑποφέρετε. . . ἐλπίζετε!

— Ἐγγυήθητέ μου τότε, κυρία, ὑποσχέθητέ μου ὅτι θὰ τὸν ἐπανιδῶ, εἶπεν ἡ νεῖνις διὰ φωνῆς τόσον ἡπίας, ὥστε ἡ μαρκησία συνεκινήθη μᾶλλον ἐκ τῆς ὁλως κοσμικῆς ταύτης παρρησίας, παρ' ὅσον ἤθελε συγκινήθῃ ἐκ τῆς ἀφώνου ὑποταγῆς.

— Ὑποσχέθητέ μου ὅτι δὲν θὰ προβῆτε εἰς κανὲν διάβημα, ὅτι δὲν θὰ ἐκφέρετε οὐδὲ ἓνα στεναγμὸν ἀνυπομονησίας, ὅτι δὲν θὰ ἐκτελέσετε κανὲν σχέδιον πρὶν μ' ἐπανιδεῖτε καὶ μὲ συμβουλευθῆτε. Ὑποσχέθητέ μου ταῦτα πρότερον, καλὴ μου κόρη, διότι ἐγὼ ἐπιβάλλω ὅρους εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν ἀνέχομαι δὲ νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν οἱ ἄλλοι.

— Κυρία, προσφιλὴς καὶ ἐνδοξε προστάτις μου, γονυπατῶ ἐνώπιόν σας καὶ σὰς λέγω μὲ χεῖρας ἱκέτιδας: Ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, σώσατέ με, ἀφῆσάτέ με ν' ἀγαπῶ, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ σὰς τὰ ὑπόσχομαι.

Ἡ μαρκησία ἐπέθηκε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεάνιδος, εἶτα ἐπκνήλθεν εἰς τὴν μονὴν, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. Ἡ ἡγουμένη ἀνέμενε μακρόθεν ἐναγωνίως, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ, ὅτε εἶδε τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ τὴν μαρκησίαν ἐν τοιαύτῃ οἰκειότητι προσερχομένας.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλῃσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ροβέρτος διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τι νὰ περιμένω εἰς τὸ μέλλον, καὶ ὅτι θὰ ἤμουν ἀνάνδρος καὶ τρελλὸς ἂν ἐδεχόμην τὰς προτάσεις σας. Καὶ ἂν ἀκόμη ἤμουν δράστης τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον μὲ κατηγόρουσι, δὲν θὰ εἶχα κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ δεχθῶ τὰς μυσαρὰς προτάσεις σας.

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀλλὰ λησμονεῖτε ἵσως ὅτι ἂν ἀπεδείκνυα εἰς τὸν κύριον Δορζέρ ὅτι εἰσθε ἄθωος, τὰ πράγματα θὰ ἡλλαζαν θέσιν. Δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβω ὅσα σὰς εἶπα, ἀλλὰ καλῶς ἐννοεῖτε, ὅτι διὰ τοῦτου ἡ ἐπιτυχία σας ἤθελεν εἶνε πλήρης.

Ὁ πατὴρ ἤθελε μετανοήσῃ, ἡ κόρη εἶνε ἰδική σας ψυχὴ καὶ καρδία, καὶ ὁ ἀντίπαλός σας δὲν ἤθελε τολμήσῃ νὰ τὴν διαμφισβητήσῃ.

Πρέπει μόνον νὰ ἐνεργήσετε γρήγορα.

“Όσον σφοδρότερος ὁ ἔρωσ γυναικός, τόσον ὀλιγώτερον διαρκεῖ. Ἐκάστη παρερχομένη ἡμέρα ἐλαττοῖ τὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Μὴ περιμένετε, διότι τὰ αἰσθημάτων, ἐφ’ ὧν ἔχετε πεποιθήσιν ψυχραίνονται.

Ἐπὶ τέλους ὠφελήθητε περιστάσεως, ἡ ὁποία δὲν θὰ παρουσιασθῇ πλέον. Δύνασθε ἀκόμη νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἶνε πολὺ ἀργὰ καὶ θὰ μετανοήσετε πικρῶς, διότι δὲν ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου.

— “Οχι, διότι μὲ συμβουλευέτε αἰσχροὺν πράξιν.

— Αὐτὸ λοιπὸν σὰς ἐμποδίζει. Φοβεῖσθε νὰ παρὰδώσετε εἰς τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔκλεψε τὰ ἔγγραφα μου; Ἐὰν ἐτιμωρεῖτο, ὅπως καὶ τῆς ἀξίζει, οἱ ἐνδοιασμοὶ σὰς θὰ ἦσαν ἀκόμη μεγαλύτεροι, ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ γυναῖκα σὰς κατέστρεψε.

Βεβαιώθητε ὅμως, ὅτι οὐδὲν δύναμαι κατ’ αὐτῆς, ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐπιμένω νὰ τὴν γνωρίσω, διὰ νὰ προφυλλάττωμαι εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ’ αὐτῆς. Εἰς τοὺς χρόνους, καθ’ οὓς ζῶμεν, οἱ συνομῶται μόνον προσβάλλουσιν. Ἐγὼ δὲ περιόριζομαι μόνον νὰ ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτόν μου καὶ σὰς πρκακλῶ καὶ σὰς νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Ἐὰν αὐτὰ ἐσκέπτεσθε μόνον, δὲν ἠθέλατε ἐπιμείνειν τόσῳ πολὺ νὰ μάθετε τὸ ὄνομα ἔχθρου, τὸν ὅποιον δὲν δύνασθε νὰ φοβεῖσθε.

— Ἀπατᾶσθε. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ ἐπιφοβοὶ, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἔχετε κανέν συμφέρον νὰ τοὺς ὑπερασπίζετε, ἀφοῦ δὲν εἴσθε συμπατριῶταις των.

Σὰς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι οὐδέποτε θὰ μάθουν ὅτι σεῖς μοῦ τοὺς ἐφανερώσατε. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τὸ μάθουν μὲ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ.

— Ἀρκεῖ, κύριε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Συνήνεσα νὰ σὰς ἀκούσω μέχρι τέλους. Μάθετε ὅμως ὅτι οὐδέποτε ἐδίστασα, ὅπως φαίνεται ὅτι πιστεύετε.

Ἐὰν ἐγνωρίζα τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον θέλετε νὰ μοῦ ἀποσπάσετε, οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπρόδιδά, ἀκόμη καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῶ κατὰ τοσοῦτον τρομερὰς κατηγορίας. Δὲν γνωρίζω ὅμως τίποτε, καὶ ἡμπορεῖτε νὰ μὲ βασανίσετε, χωρὶς νὰ μάθετε τίποτε ἀπὸ μέ.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία λέξις σὰς;

— Ναί.

— Τότε, τὸν ἑαυτόν σὰς νὰ αἰτιάσθε δι’ ὅ,τι σὰς συμβῇ.

— Τί νὰ μοῦ συμβῇ χειρότερον. Εἶμαι αἰχμάλωτός σὰς. Δὲν θὰ εἶμαι πάντοτε. Ἀνάγκη ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ μὲ παρὰδώσετε εἰς τοὺς δικαστάς μου. Θὰ μ’ ἐρωτήσουν καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσω. Εἰς σὰς δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ.

— Φαντάζεσθε λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος Βορισῶφ χαίρεκάκως μειδιῶν, ὅτι θὰ σὰς ἐλευθερώσω ἐπὶ τέλους;

Λησμονεῖτε λοιπὸν, ὅτι ἅμα σὰς ἔκλει-

τὸν νόμον, καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος σὰς τιμωρεῖ τοῦτο;

— Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήσετε; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ τὸν συνταγματάρχην, προσατενίζων αὐτὸν ἐταστικῶς.

— “Α, μπᾶ! ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ὁ κύριος Βορισῶφ. Τὰ χυδαῖα αὐτὰ μέσα δὲν τὰ μεταχειρίζεται εὐγενὴς ὡς ἐμέ, καὶ ἐνασμένίζομαι νὰ πιστεύω ὅτι ἡ οἰκογένειά μου εἶνε ἐπίσης ἀρχαία, ὡς καὶ ἡ ἰδική σὰς. Ἄλλως τε, ἀντιπροσωπεύω τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν, ὁ οἶκός μου εἶνε ἑδαφος ρωσικόν, καὶ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου εἶνε ἀπηγορευμένη ἐν Ρωσίᾳ.

— Τὴν ἀντικατεστήσατε διὰ τοῦ κροῦτ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος μετ’ εἰρωνείας.

— Μὴ γελάτε. Ἀπὸ μὲ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ σὰς ἐπιβάλλω τὴν τιμωρίαν αὐτὴν, καὶ εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι τότε θὰ ὁμολογήσετε τί.

— Δοκιμάσατε.

— Πρὸς τί; Ἐχω μέσον ἄλλο καλλιτέρον. Θὰ σὰς φυλάττω ἐδῶ μέχρις ὅτου ἀποφασίσετε νὰ ὁμιλήσετε.

— Καὶ ἐὰν ἐπιμένω νὰ σιωπῶ;

— Τότε θὰ σὰς στείλω εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ἐχω πᾶν ὅ,τι μοῦ χρειάζεται δι’ αὐτό. Ἀμαξὶν ταχυδρομικὴν, κατεσκευασμένην ἐξεπίτηδες δι’ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μεταφοράς ἀνθρώπων ἀσφαλεῖς διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐφ’ ὑμῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας διπλωματικὰ διαβατήρια, διὰ τῶν ὁποίων εἰς καμμίαν γαλλικὴν ἢ γερμανικὴν ἀρχὴν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἁμαξάν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦσθε κλεισμένοις.

Θὰ φθάσετε εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου, χωρὶς κανένα νὰ ἰδῆτε, καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ σὰς ἰδῇ. Ἐπειτα δὲν θὰ γίνῃ πλέον λόγος διὰ σὰς.

Πρὶν ὅμως φθάσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔσχατον μέσον, θὰ σὰς ἀφήσω καιρὸν νὰ σκεφθῆτε.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

— Οὔτε ἐντὸς δέκα ἐτῶν θὰ μάθετε τίποτε ἀπὸ μέ, ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν θ’ ἀφήσω νὰ παρὲλθῃ τόσος πολὺς χρόνος. Εἰς μὴν εἶνε ἀρκετός. Ὅταν τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα παρὲλθῃ, δὲν θὰ ἔχετε πλέον κανέν ἐνδιαφέρον νὰ ὁμολογήσετε, ἐπειδὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου Δορζέρ θ’ ἀπωλεσθῇ πλέον διὰ σὰς. Τότε καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὰς ἐξαφανίσω ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε βαρὺ, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ σεῖς τὸ ἠελησάτε. Τὰ πάντα μετεχειρίσθητε διὰ νὰ σὰς καταπείσω. Ἐὰν ἐπιμένετε νὰ πείσετε εἰς τὸ βάρκαθρον, πρὸ τοῦ χείλους τοῦ ὁποίου σὰς ἐσταμάτησα, τί μ’ ἐνδιαφέρει, ἢ διατί νὰ αἰσχυρθῶ;

— Διὰ τὴν ἀτιμίαν.

— Μοῦ τὰ ἔχετε ἔξαναπῇ, καὶ αἱ ὑβρεῖς σὰς δὲν μὲ προσβάλλουν. Ἀπ’ ἐναντίας ἐλπίζω ὅτι ὁ χρόνος θὰ σὰς ἐμπνεύσῃ ιδέας φρονιμοτέρας, καὶ ὅτι θ’ ἀποφασίσετε πρὶν παρὲλθῃ πλέον ὁ καιρός.

Θὰ μὲ βλέπετε καθ’ ἑκάστην εἶνε κα-

θῆκόν μου νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον τῶν συμβαινόντων εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Εἶμαι πολὺ φίλος του, ὥστε δὲν μοῦ κρύπτει τίποτε πλέον. Θ’ ἀκολουθῶ κατὰ βῆμα τὰς προόδους τοῦ φίλου σὰς καὶ ἀντιπάλου Ἰουλίου Βινιόρου παρὰ τῇ δεσποινίδι Ἀλίκῃ, καὶ θὰ φροντίζω πάντοτε νὰ σὰς εἰδοποιῶ.

Θὰ σιωπήσω, δι’ ὅ,τι γνωρίζω, ἀλλὰ μετὰ νωτέρως διαταγῆς θ’ ἀφήσω τὸν κύριον Δορζέρ νὰ σκεφθῇ περὶ ὑμῶν ὅ,τι θέλει.

Εἶνε πιθανόν, ὅτι ἅμα δὲν ἀκούει πλέον νὰ γίνεταί λόγος διὰ σὰς, θὰ ἐξασφαλισθῇ πλέον ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον ἔτρεχεν ἡ κόρη του. ἂν ἦσθε εἰς Παρισίους.

Καὶ θὰ ἔχῃ πολὺ δίκαιον, ἐπειδὴ ἡ δεσποινὶς Δορζέρ θὰ ἦνε θυμωμένη, διότι δὲν ἐφάνητε εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐδώκατε. Ὑποθέτει ὅτι τὴν ἐγελάσατε, καὶ αὐτὴ ἡ προσβολὴ εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες δὲν συγχωροῦν.

Διὰ νὰ σὰς συγχωρήσῃ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν εἴσθε ἐλεύθερος σήμερον εἰς τῆς τρεῖς, καὶ βεβαίως δὲν θὰ τῆς τὸ εἰπῶ ἐγώ.

— Ἐξακολουθήσατε, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ. Εὗρετε ὀδύνας μυσαρωτέρας ἢ τὸ κροῦτ, μὲ τὸ ὅποιον μὲ ἠπειλήσατε πρὸ ὀλίγου. Δὲν θάποθαρρυνθῶ.

— Ἐτελείωσα, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης ἄνευ συγκινήσεως ἕνα ζήτημα μοῦ ὑπολείπεται ἀκόμη, μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

Ἡ γυνή, ἡ ὁποία μοῦ ἔκλεψε, καὶ τὴν ὁποίαν νομίζετε ὅτι θὰ σώσετε διὰ τῆς σιωπῆς σὰς, δὲν θὰ μὲ διαφύγῃ, μάθετέ το. Οἱ πράκτορές μου εἶνε ἤδη ἐπὶ τὰ ἔγχνη της θὰ τὴν ἀνκαλύψωσιν εἶμαι βέβαιος καὶ ἡ θυσία τὴν ὁποίαν κάμνετε δι’ αὐτὴν τῆς τιμῆς σὰς καὶ τῆς ἐλευθερίας σὰς, δὲν θὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν τύχην, τὴν ὁποίαν ἀξίζει.

Καὶ τότε ἐτελείωσα ὅ,τι εἶχα νὰ σὰς εἰπῶ. Σὰς ἀφήνω, ἐπειδὴ ἂν ἀργήσω, φοβοῦμαι μήπως δὲν εὕρω τὸν κύριον Δορζέρ καὶ τὴν θυγατέρα του θὰ φθάσουν μετὰ ξὺ τῶν πρώτων εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτὴν, στοιχηματίζω, καὶ θὰ ἀπέλθουν ἐνωρίς. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ἰδῶ διὰ νὰ σὰς εἰπῶ αὐριον τὰ νεώτερα των, καθὼς καὶ περὶ τοῦ κυρίου Βινιόρου, ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι θὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν.

Μετὰ τὸν εἰρωνεϊκὸν τοῦτον ἐπίλογον ὁ κ. Βορισῶφ ἐχαίρετίσε διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς τὸν αἰχμάλωτόν του, καὶ ἀπῆλθεν ὡς εἶχεν εἰσέλθει.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀπεπειράθη νὰ τὸν κρατήσῃ. Τί ἐδύνατο νὰ εἴπῃ εἰς τὸν δῆμιον τοῦτον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβασάνιζεν ἀπὸ μιᾶς ὥρας. Οὔτε νὰ τὸν μαλαξῇ ἡλπίζεν, οὔτε νὰ τὸν καταπείσῃ, καὶ δὲν ἠθελε νὰ ἐπιτείνῃ φρικώδη κατὰστασιν.

Αἱ δυνάμεις τῷ ἐξέλιπον. Ἡ ὀργή, ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε τὸν συνεκράτει εἰς ταύτην τὴν ἄνισον πάλιν, ἤρχισε νὰ

μεταβάλλεται εἰς βαθείαν ἀποθάρρυνσιν. Ἡ ὑπερηφάνειά του δὲν κατεβλήθη, ἀλλ' ἡσθάνετο πικρώτατα τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν νάρκωσιν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας, ἥ ὁποία συνεπάγεται τὴν λήθην.

Οἱ λόγοι ἀπαντες τοῦ συνταγματάρχου ἔμειναν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς δηλητηριώδη βέλη. Τὸ μεγαλείτερον δὲ κτύπημα ἐξ ὧσιν τοῦ ἐπέφερεν, ἦν ὅτι ὁ φίλος του Ἰούλιος Βινιόρὺ ἦτο ὁ ἀντιζήλος του.

Ὁ Βινιόρὺ, ὁ καλλίτερος, ὁ μόνος του φίλος, ἠγάπα τὴν Ἀλίκην καὶ διεκαίετο ἐξ ἐπιθυμίας νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Καὶ ὁ μυσκρὸς Βοριόφ δὲν ἐψεύσθη ὅτε εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ὑπεβοήθη τὸν ταμίαν του.

Κλείων εἰς τὸν Ροβέρτον ὁ κύριος Δορζέρ τὴν θύραν τοῦ οἴκου, δὲν ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν εἰ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει γαμβρόν του ἀνθρώπον ἐκ τοῦ λαοῦ, ἱκανὸν νὰ τὸν διαδεχθῇ;

Ὁ Βινιόρὺ ἐπλήρου ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις του, ἦτο κατὰλληλος διὰ τὰς χρηματιστικὰς ἐργασίας καὶ δὲν εἶχε τὸ ἀτύχημα ν' ἀνήκῃ εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν.

Ὁ Βινιόρὺ εἶχεν ἀκόμη καὶ ἄλλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἀρέσκουν εἰς τὰς νέας. Ἦτο εὐμορφος, νέος, εὐφυής, ἡπιὸς τοὺς τρόπους καὶ μετριόφρων. Ἦξευρε νὰ ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃ, καὶ ἡ Ἀλίκη θὰ ἐνόησεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὅτι τὴν ἀγαπᾷ.

Καὶ ἐκεῖνον δὲν τὸν κατηγόρουν, δὲν τῷ προσῆπτον ἀτιμωτικὴν πρᾶξιν. Ἡ τιμὴ του ἦτο ἄθικτος, ὑπερασπιζόμενος δὲ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐδείκνυνεν αἰσθηματὰ εὐγενέστατα.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἴσιμαπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

— Εἶνε ἀπὸ τὸν τόπον μου, Λέων, ἀπὴντησεν ἡ Βασιλικὴ μὲ ἥρεμον καὶ γλυκεῖαν φωνήν· μιὰ φορὰ ἤμουν κ' ἐγὼ ὅπως εἶνε αὕτῃ τὴν ὥρην· θέλεις λοιπόν, διότι τώρα μ' ἔκαμες καλλιτέραν τῆς, νὰ φαίνωμαι ὑπερήφανος καὶ ἀκατάδεκτος;

— Δέν σου εἶπα νὰ τὴν περιφρονῇς, Βασιλική· τῇ ἀρκεῖ μοῦ φαίνεται ὁ χαιρετισμός σου.

— Εἶνε πολὺ ὀλίγον ὁ χαιρετισμός μου! νὰ ἤξευρες πόσῃ εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς...

Τὸν Λέοντα ἐξηρέθισεν ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἐρωμένης του καὶ ὕψωσε πάλιν τὴν φωνήν του εἰς τὸν ὀργίλον τόνον. Ἐξεμάνη, ὕβρισεν, ἠπειλήσεν, διέταξεν. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὠργίζετο ἐνώπιον τῆς Βασιλικῆς· ὠσφράνθη φαίνεται τὸν κίνδυνον, δι' οὗ ἠπειλεῖ τὴν ἀπλὴν νεάνιδα ἢ συναναστροφὴ τῆς φθονεράς, καὶ προ-

σεπάθει νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Ἡ Βασιλικὴ ὑπέκυψε, νοεῖται, καὶ ὑπεσχέθη κλαίονσα νὰ μὴ δεχθῇ ἄλλην φορὰν τὴν Μαρίαν.

Παρήλθον λοιπὸν ἡμέραι τινές. χωρὶς αἱ δύο φίλαι νὰ ἰδωθῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον. Πάλιν συνέβαινε εἰς ἀμφοτέρας. Ἦθελεν ἀφ' ἐνὸς ἡ Μαρία νὰ ἐπανίδῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ νὰ ἐνσταλάξῃ τὸ ὑπολοιπὸν τοῦ δηλητηρίου τῆς· ἀλλὰ τὴν ἀπέφευγε, διὰ νὰ τὴν φαντάζεται χαίρει· ἀκόως ὅλοεν φλεγόμενην ὑπὸ περιεργίας καὶ ἀμφιβολίας. Ἡ Βασιλικὴ ἀφ' ἑτέρου, ἀνυπόμονος καὶ ἀνήσυχος νὰ μάθῃ τι κακὸν ἔλεγεν ὁ κόσμος περὶ αὐτῆς, ἐπεθύμει μὲν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς φίλης τῆς μίαν ἀκόμη φορὰν· ἀλλ' ἡ ρητὴ διαταγὴ τοῦ Λέοντος τὴν ἀνεχάτιζε καὶ πάντοτε ἀπέφευγε νὰ τὴν καλέσῃ.

Ἐπὶ τέλους, ὑπέκυψεν ἡ Μαρία καὶ ἤλθε μίαν ἡμέραν ἀπρόσκλητος, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ μίσους. Ἀφ' οὗ συνωμύλησαν ἐπ' ὀλίγον περὶ ἀσημάντων, ἀνέλαβον ταχέως τὴν ἐνδιαφέρουσαν ὁμιλίαν, πρὸς ἣν ἔσπευδον ἀμφότεραι. Εἰς τὰς πρώτας παρακλήσεις τῆς Βασιλικῆς, εἶπεν ἡ Μαρία, ὡς ἂν ἔλεγε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου:

— Ἀφ' οὗ ἐπιμένεις τόσῳ νὰ τὸ μάθῃς, πρέπει νὰ σοῦ το πῶ. Λέγουν πῶς δὲν εἶσαι κόρη τοῦ Πλακιώτη· ἡ μητέρα σου σ' ἔκαμε μ' ἕναν Ἀθηναῖον, ποῦ ἦλθε στὰ Μέγαρα καὶ ἐκάθησε στὸ σπίτι σας κάμποσαις ἡμέραις. Ὁ πατέρας σου ἔλειπε μὲ τὸ θεῖό σου 'ς τὰ Λιόσια.

Ἡ Μαρία ἐσιώπησεν. Ἐλαβε τὴν ἡδονὴν νὰ νοήσῃ τὸν ἐνδόμυχον σπαραγμὸν τῆς Βασιλικῆς, ὑπὸ τὴν προσποιητικὴν αὐτῆς ἀδιαφορίαν. Μόνον οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀτυχοῦς ἐπληρώθησαν, χωρὶς νὰ θέλῃ, δακρῶν. Ἡ ὑπερήφανος φύσις τῆς δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ ὑποκύπτουσα εἰς τόσῳ φοβερὰν ταπείνωσιν.

— Δέν πιστεύω τέτοιαι λόγια· ὁ κόσμος εἶνε πολὺ κακός! εἶπε μετ' ὀλίγον ψυχρά· κλείσασα δὲ καὶ ἀνοῖξασα ταχέως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφῆκε νὰ ρεῦσωσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς τὰ δάκρυα, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλος τις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου τῆς νὰ μετακινήθῃ εἰς ἔκφρασιν θλίψεως. Μετ' ὀλίγον προσέθηκεν:

— Πέ μου, σὲ παρκαλῶ, καὶ πῶς τὸν ὀνομάζουν αὐτὸν τὸν Ἀθηναῖον;

— Ὡ, τὸ λέγουν τὸνομά του ἐκεῖ κάτω, ἀλλὰ πάντα μυστικὰ καὶ στὸ αὐτί· κανεὶς δὲν μοῦ το εἶπε ἐμέ... σὲ βεβαιῶ ὅτι δέν το 'ξεύρω.

Ἠγέρθη αἰφνυδίως ἡ Βασιλικὴ καὶ ἐξῆλθεν· ἐφοβεῖτο μήπως ἠθελεν ἐκραγῇ ἡ θλίψις τῆς ἐνώπιον τῆς Μαρίας. Ἐὰν ἐμάνθανεν ἀπὸ ἄλλον τὰς διαδόσεις τοῦ κόσμου, ἴσως θὰ εὗρισκεν ἀνακούφισιν, συγκαίονσα τῇ παλαιᾷ τῆς φίλῃ· ἀλλ' ἦτο φυσικὸν νὰποκρύψῃ τὴν θανατηφόρον ἐντύπωσιν ἀπὸ ἐκείνης, ἥτις εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὴν καταστήσῃ ἐνήμερον τοιούτων πραγμάτων.

Μόνῃ ἡ Μαρία, ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, δι' ἣς ἐξῆλθεν ἡ Βασιλικὴ. Συνέσφιγγεν εἰς γρόνθον τὴν μίαν χεῖρα καὶ

τὴν ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς ἄλλης δύο - τρεῖς φορές. Ἀπῆστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ πονηροὶ ἐκ χαρᾶς ὀλοφύχου, καὶ μειδιάμα θριάμβου ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς.

— Τώρα καλὰ σ' ἔχω, ἀρχόντισσά μου!

Εἶπε καὶ ἔφυγεν.

Τὴν ἐσπέραν, εὗρεν ὁ Λέων τὴν Βασιλικὴν κατηφῇ καὶ περιλυπὸν, ἐξηπλωμένην ἐπὶ ἰδιορρύθμῳ πομπησιανοῦ ἐδράνου, ἐν τῷ κομψῷ αὐτῆς τιμονίῳ. Ἦτο ἐξαίσίως ὠραία. Ἡ λύπη ἐπεδείκνυε τὴν καλλονὴν τῆς ὑπὸ φάσιν νέαν· διὰ πρώτην φορὰν ὁ Λέων ἐθαύμαζε τὴν χιονώδη ἐκείνην ὠχρότητα, τόσῳ θαυμασίως ἡρμοσμένην πρὸς το παμμέλαν τῆς κόμης· τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἀπλανεῖς, ὧν ἡ λάμψις εἶχε σθεσθῇ εἰς τὰ δάκρυα· τὴν ἡεμον μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀγαλαμπαδῶν αὐτῆς χαρακτῆρων· τὴν ἐκφρασιν καὶ τὴν στάσιν τῆς θλίψεως, εἰκόνα θελκτικὴν, μὲ πλαίσιον τὰς ὑψηλὰς πλευρὰς τοῦ περιχύρου ἐδράνου. Ἐστῇ ὀλίγα βήματα πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἔβλεπεν ἐνίστιγῃ, ἐν ᾗ ἐξέβαλλε τὰ λευκὰ του χειρόκτια. Καὶ ἡ νεᾶνις ἐσιώπα καὶ τὸν ἔβλεπεν.

Ἀφῆνης, διὰ νὰποδείξῃ τὴν εὐαρέσκειάν του ὁ Λέων, μετεχειρίσθη τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν, ὡς εἶδομεν, εἶχε πρόχειρον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, καὶ τῇ εἶπε δι' ὕφους εὐτραπέλου, σύρων ταῦτοχρόνως ἕνα σκίμποδα, νὰ καθῇσῃ πλησίον τῆς, καὶ ἐκκομβόντων τὸ στρατιωτικὸν του ἀμπέχονον.

— Καλὲ τοῦ Κωνσταντῆ τοῦ Πλακιώτη κόρη εἶσαι σύ;

— Ὁχι!

Δέν ἤκουσεν ἀκόμη ἀπὸ γλυκυτέρου στόματος φοβερώτερον ὅχι ὁ Λέων. Ἐμεινεν ἀκίνητος, προσκλινής, ὡς ἡτοιμάζετο νὰ καθῇσῃ, ἔχων ἀκόμη τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κομβίου του καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Δέν ἐπίστευε ποτέ, ἀντὶ τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου ὅχι, εἰς οὗ τὴν ἀμίμητον εἰρωνεῖαν ἐνησμένιζεν ἄλλοτε, νάντηχῇσῃ ὡς κεραυνὸς ἡ ἀπαισία ἐκείνη ἀπόφασιν, μὲ τόνον φρικώδους βεβαιότητος. Τὰ ρόδινα χεῖλη τῆς περικαλλοῦς νεάνιδος ἐνόμιζεν ἀνίκανα δι' ἄλλο τί, ἢ διὰ φιλήματα καὶ στεναγμούς. Δέν θὰ ἐξεπλήσσετο περισσότερο, ἐὰν ἐλάμβανε φίλημα ἀπὸ στόμιον τηλεβόλου.

— Καὶ τότε τίνος εἶσαι; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους σοβαρὸς, ἐνῶ ἐκάθητο.

— Δέν εἰξεύρω.

— Δέν εἰξεύρεις;... τί ἔπαθες σήμερον Βασιλική;

Ἡ νεᾶνις δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ ἀπαθὴς τὴν ἀνάκρισιν. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ μανδηλίου τῆς, καὶ ἤρξατο κλαίονσα μετὰ λυγμῶν. Ἐπέπρωτο νὰ περιπίπτῃ εἰς ἐκπλήξεις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Λέων. Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔβλεπε τὸν ἀπαρηγόρητον ἐκείνον θρήνον, μὲ ἥθος ἀνθρώπου ἀμυχήνου καὶ ἐκ τῶν παραδόξων βεβαρημένου.

— Ἀ - ριστούργημα! ἀνέκραξε μετ'